

Kapitel 1

När halvstora kråkungar ligger i sitt bo och har vansinnigt långtråkigt, då ropar de:

– Jakob!

De vet inte varför. De har bara hört att andra ungar i andra bon gör det.

När halvstora kråkungar inte vill sova om kvällen, när de bråkar och kastar mat på varandra, när de skojar och flamsar, då ropar föräldrarna:

– Jakob! Jakob!

Och DE vet varför de gör det.

När halvstora kråkungar vill flyga, men ännu inte törs, när de vill klara sig själva, men ännu inte klarar av det, när de rasar och bråkar i boet så att hela trädet skakar, då ropar alla fåglar i närheten:

– Jakob! Jakob! Fabel Jakob!

Ropen hakar i varandra, blir en lång kedja som vrider sig genom luften. Ibland högt uppe nära sånglärkan, andra gånger längs med marken där trasten lyssnar efter mask. Och plötsligt snurrar den i en fin spiral rätt ut ur näbben på en spov som lyfter från ängen. Så driver länkropen vidare och vidare. De vet var den stora asken står ... de vet vart de skall. Högt upp i trädet och längst in i det täta lövverket skall de. Till en alldeles speciell kråkman. Han är där nu. Kedjan svänger sig mot honom, men bromsar upp lite, skickar iväg de svagaste ekoropen i förväg för att inte skrämmas. Han sitter och småblundar på sin gröna gren.

– Fabel Jakob? Sover du?

– Nej då.

Så fort han hör sitt namn är han vaken. Han förstår att han skall ut på uppdrag. Men han väntar på skymningen. Det gör han alltid, han måste det. Först då sätter han på sig sina glasögon och drar luvan ner över öronen. Först då hämtar han sin svarta kapp och drar den tätt runt sig. Så dyker han ljudlöst ut mellan grenarna i asken. Blir snabbt till en flygande skugga inåt skogen.

Jakob är på väg mot en bo med bråkiga ungar.

